

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τῷ Χαντεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Ἀπριλίου 1901

Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 17

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια).
ΤΡΙΑ ΠΛΟΙΑΡΙΑ ΠΛΕΟΝΤΑ ΟΜΟΥ

Ἀπέπλευσαν τὴν ἐπαύριον, λίαν πρωί, ἐν ᾧ ἀκόμη οἱ ἐπιβάται ἐνοιμῶντο εἰς τὰ ὑπόστεγα. Ὁ βόρειος ἄνεμος ἐφαίνετο ὅτι θὰ διατηρηθῇ, καὶ οἱ κυβερνήται Βαλδέξ, Μάρτος καὶ Πάρσαλ, ἐκκινήσαντες ἐνωρίς, ἤλπιζαν νὰ φθάσουν τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν εἰς τὴν Καρίβην, ὀλίγα χιλιόμετρα ἀπὸ τὸν τοῦ στομίου τοῦ Μίτα.

Οὐδὲν ἐπείσδιδον ἐσημειώθη καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ ἦσαν ἄρκετὰ ὑψωμένα, καὶ τὰ τρία πλοίαρΙΑ ἤμπόρεσαν νὰ διέλθουν εὐκόλως τὰ στενὰ τὰ μεταξὺ τῶν σκοπέλων, καὶ κυρίως τὰ παρὰ τὴν νῆσον Παργουάζαν, φερώνυμον τοῦ ποταμοῦ, τὸ ὅποτον ἐκβάλλει εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθον.

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ἡ χώρα ἢ πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ ποταμοῦ, παρουσίαζεν ὄψιν πολὺ διαφορετικὴν. Δὲν ἐθλεπέ τις πλέον τὰς ἀπεράντους ἐκείνας πεδιάδας, αἱ ὁποῖαι ἐξετείνοντο μέχρι τοῦ ὀρίζοντος ἢ ἐσχημάτιζαν τὸ πλάσιον τῶν ὄρεων. Τὸ ἔδαφος ἦτο ἐξ ἀρχῆς ἀνώμαλον, βουνῶδες, ἀποτελοῦν λόφους μεμονωμένους καὶ καταλήγον εἰς ἀληθῆ ὁροσειράν.

Τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ἡ δεξιὰ ὄχθη ἐγίνε ριχή, τὰ πλοίαρΙΑ ἠναγκάσθησαν νὰ λοξοδρομήσουν πρὸς τὴν ἀριστεράν, διότι νὰ πλεύσουν εἰς τὸ ρεῦμα τῆς Καρίβης, τὴν μόνην βατὴν δίοδον τὴν ὁποίαν παρουσιάζει ἐδῶ ὁ ποταμός.

Παραπλέοντες τὰς γρανιτῶδεις ἀκτὰς μιᾶς νήσου, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Ριέδρα-δέλ. Τίγχερε, οἱ ἐπιβάται τῶν πλοιαρίων εὐρέθησαν ἔμπροσθεν

περιέργου συμπλέγματος ἐκ τῶν ἡχητικῶν ἐκείνων βράχων, οἱ ὁποῖοι εἶνε διάσμητοι εἰς τὴν Βενεζουέλαν.

Ἀμέσως τὰ ὄντα τῶν ἐπληξε σειρὰ μουσικῶν ἤχων, λίαν εὐκρινῶν, σύνολον ἁρμονικόν, ἐξαιρετικῆς ἐντάσεως. Καθὼς ἐπλεον τότε τὰ πλοίαρΙΑ τὸ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου, ἠκούσθη ὁ λοχίας Μαρσιάλης, κράζων ἀπὸ τὴν πρύμνην τῆς Γαλλινέτας:

— Μπᾶ! μπᾶ! . . ποῖος εἶνε ὁ ἀρ-

χιμουσικὸς πούμας κάμνει τέτοια σερενάδα;

Δὲν ἐπρόκειτο περὶ σερενάδας, μολονότι ὁ τόπος ἦτο τόσο ἰσπανικὸς κατὰ τὰ ἦθη ὅσον καὶ ἡ Καστίλλη ἢ ἡ Ἀνδαλουσία. Τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι οἱ ταξειδιῶται μὲν ἤμπορούσαν νὰ πιστεύσουν ὅτι μετεφέρθησαν διὰ μιᾶς εἰς τὰς Θῆδας τῆς Αἰγύπτου, παρὰ τὸ ἄγχαλμα τοῦ Μέμνωνος.

Ὁ κ. Μιγκέλ ἔσπευσε νὰ δώτῃ τὴν ἐξηγήσιν τοῦ ἀκουστικοῦ φαινομένου:

— Κατὰ τὴν ἀνχιτολήν τοῦ ἡλίου, εἶπεν, ἡ μουσικὴ αὕτη θὰ ἠκούετο ἀκόμη δυνατώτερα, καὶ ἰδοὺ ποία εἶνε ἡ αἰτία: Οἱ βράχοι αὐτοὶ περιέχουν εἰς μεγάλην ποσότητα στάχυα μίκας, καὶ ὑπὸ τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας, ὅταν ὁ ἀῆρ διαστελλόμενος ἐκφεύγει ἀπὸ τὰς ρωγμὰς τῶν βράχων, δονεῖ τὰς λεπτὰς ἵνας τῶν σταχύων, ὡς χορδὰς, καὶ παράγεται ὁ ἦχος.

— Ἀ, εἶνε λαμπρὸς μουσικὸς ὁ ἥλιος! ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ. Αὐτὸ τὸ φυσικὸν ὄργανον, ἐδῶ εἰς τὴν ἐρημίαν, ἀξίζει ὅ,τι πῆς.

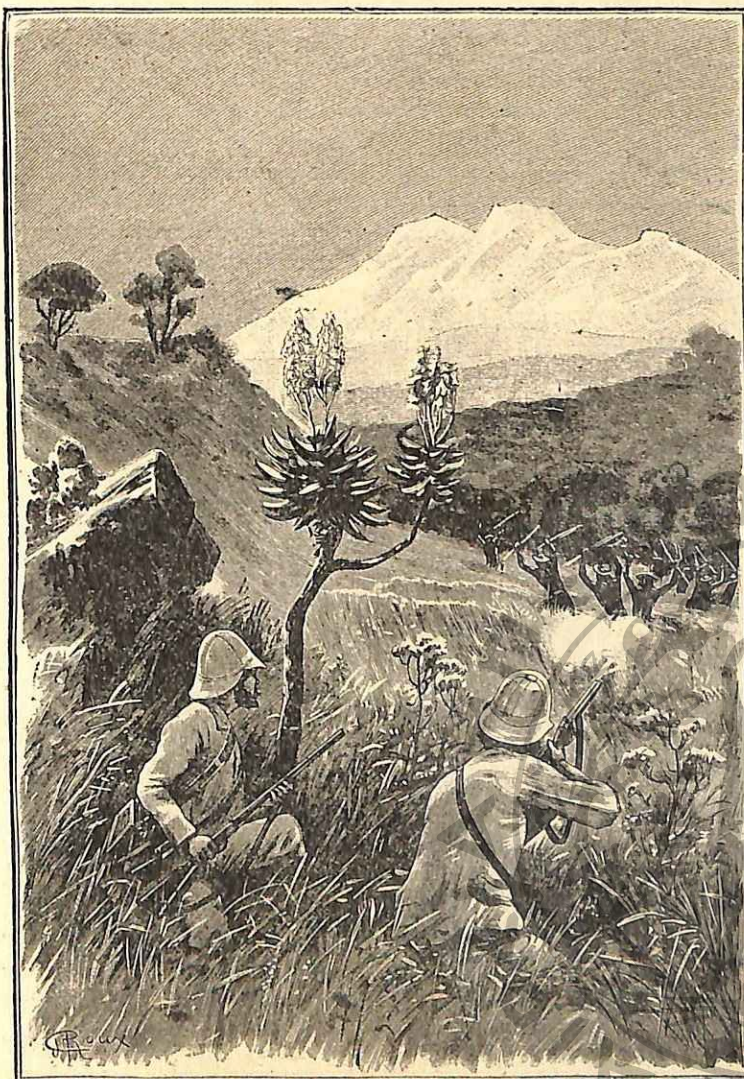
— Ναί, μόνον πού δὲν ὑπάρχει πολὺς κόσμος διὰ νὰ τ' ἀκούῃ, ἐμουρμούρισεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Εἰς τὸ στομίον τοῦ μετα

Περὶ τὴν ἑκτὴν ἐσπερινὴν ὥραν, τὰ πλοίαρΙΑ προσωρμίσθησαν εἰς τὸν λιμενίσκον τῆς Καρίβης.

Ἄλλοτε, οἱ ταξειδιῶται θὰ εὕρισκαν εἰς αὐτὸ τὸ μέρος πολίχνην, κατοικουμένην ὑπὸ ἀνθρώπων



«Οἱ δύο νέοι προσεβλήθησαν ἀπὸ συμμορίαν Ἰνδιάν.» (Σελ. 119, στ. α'.)

φιλοπόνων και ευημερούντων. Ήσαν α-
λειες χελωνών. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀλιεία
καὶ ἡ συγκομιδὴ τῶν ὠδῶν ἐγένετο χω-
ρίς καμμίαν μέθοδον καὶ τάξιν, μετὰ πολ-
λῆς ἀπληστίας ἐκ μέρους τῶν ἰθαγενῶν,
τὰ ἀμφίβια κατεστράφησαν ἐδῶ ἐξ ὅλου;
κλήρου· καὶ οἱ ἄνθρωποι ἔχασαν τὴν
ἐργασίαν των. Οὕτως ἡ Καρίθη ἡρημώ-
θη, ἐγκατελείφθη, καὶ σήμερον δὲν ἀριθ-
μεῖ παρὰ πέντε μόνον ἰνδικὰς καλύδας.

Οἱ ταξειδιῶται ἔκριναν περιττὸν καὶ
νὰ ἐξέλθουν ἐκ τῶν πλοιαρίων των,
τὴν δ' ἐπαύριον ἐλύθησαν τὰ πρυμνήσια
ὀλίγον πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Ὁ
πλοῦς θὰ ἦν οὐδεὶς, ἂν ὁ ἀνεμος ἐξηκο-
λούθει νὰ πνέῃ ἐκ βορρᾶ, διότι τὰ πλοι-
άρια ἔπρεπε νὰ διευθυνθῶν πρὸς νότον,
ἀκολουθοῦντα τὴν διεύθυνσιν τοῦ ποτα-
μοῦ Τφόντι, ὁ Ὁρενόκος, ἀπὸ τῆς Οὐρ-
βάνης μέχρι τοῦ Ἀγίου Φερνάνδου, διευ-
θύνεται πρὸς νότον, ἡ δὲ Καρίθη εὐρί-
σκεται εἰς τὸ μέσον τοῦ μεταξὺ τῶν δύο
χωρίων διαστήματος.

Καὶ ἔπνεε μὲν ὁ ἀνεμος ἀπὸ βορρᾶ,
ἀλλὰ κατὰ διαλείμματα, ὥστε δὲν ἔπρεπε
νὰ βασιθεύσῃ εἰς τὰ ἱστία, τὰ ὅποια ἐφού-
σκωναν ἐπὶ δύο ἢ τρία λεπτά, καὶ πάλιν
κατέπιπτον ἀδρανῶς κατὰ μῆκος τῶν
ιστῶν. Ἐπρεπε νὰ μεταχειρισθῶν τὴν
παλάνταν καὶ τὸν γαράπατον.

Ἐδῶ ὁ Ὁρενόκος δὲν ἦτο ἔρημος.
Ἀρκετὰ σκαφίδια ἰθαγενῶν, — μικραὶ
κοιῦραι, — ἀνέπλεον καὶ κατέ-
πλεον τὸν ποταμὸν, ἀλλὰ κανὲν ἐξ αὐ-
τῶν δὲν εἰδείξε διαθέσεις νὰ προσεγγίσῃ
τὰ πλοίαρια.

Αἱ κουριάται αὐταὶ ἀνῆκον εἰς Κουί-
δας, οἱ ὅποιοι συχνάζουν περισσότερον
τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ, τὸ παρὰ τὸ στό-
μιον τοῦ Μέτα, — τοῦ σημαντικοῦ αὐτοῦ
παραποτάμου. Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ φίλοι μας
δὲν ἐλποῦντο διόλου ποῦ δὲν τους ἐπλη-
σίαζαν, διότι οἱ Ἰνδοὶ αὐτοὶ δὲν χαίρουσαν
τόσῳ καλὴν εὐχην.

Τὴν ἐνδεκάτην, ἀπελπισθέντες ἐκ τοῦ
ἀνέμου, ὁ Βαλδὲξ καὶ οἱ δύο ἄλλοι κυ-
βερνήται κατεβίβασαν τὰ ἱστία καὶ ἤρ-
χισαν νὰ προχωροῦν διὰ τῆς παλάντας,
ἐπωφελοῦμενοι τοῦ κατὰ μῆκος τῆς ὀ-
χθῆς ἀντίρρου, ὅπου ἡ ἀντίστασις τοῦ
ρεύματος ἦτο μικροτέρα.

Τὰ πλοίαρια λοιπὸν ὀλίγον ἐπροχώ-
ρησαν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, τὴν νε-
φελώδη ἄλλως τε καὶ βροχεράν, τὸ δὲ
ἀπόγευμα, περὶ τὴν πέμπτην ὥραν, προσο-
χθίσθησαν εἰς τὸ στόμιον τοῦ Μέτα, ὅπ-
οθεν μὲς προεκτάσεως τῆς δεξιᾶς ὀχθῆς,
ὅπου εὐρέθησαν ἔξω τοῦ ρεύματος.

Πρὸς τὸ ἐσπέρας, ὁ οὐρανὸς ἡθίρλασε.
Δὲν ἔδρεχε πλέον. Ἀφρα ἡρεμία ἐθα-
σίλειεν εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν. Ἐκ τινος
σχισμάδος τῶν νεφῶν, εἰς τὸν δυτικὸν
ὀρίζοντα, ὁ ἥλιος ἔρριψε τὰς τελευταίας
τοῦ ἀκτίνης ἐπὶ τῶν ὕδατων τοῦ Μέτα,
τὰ ὅποια ἐφαίνοντο ἀναμειγνύμενα μετὰ

τῶν ὑδάτων τοῦ Ὁρενόκου εἰς θαυμά-
σιον ροὴν φωτεινῶν.

Τὰ πλοίαρια παρετάχθησαν τὸ ἐν
πλησίον τοῦ ἄλλου, μὲ τὴν Γαλλί-
ν ἐτταν ἐν τῷ μέσῳ. Ἦτο ὡς ἐὰν οἱ
ταξειδιῶται κατεῖχον τὰ τρία δωμάτια
μῆς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας, — τρία δωμά-
τια μάλιστα, τῶν ὁποίων αἱ θύραι ἦσαν
ἀνοικταί.

ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, μετὰ τόσας
δυσχερεστίας ὥρας, τὰς ὁποίας ἡ βροχὴ
τοὺς εἶχεν ἐξαναντᾶσαι, νὰ διέλθουν εἰς τὰ
ὕποστεγα, διατὶ νὰ μὴ ἀναπνεύσουν μαζὶ
τὴν αὐραν τῆς ἐσπέρας, διατὶ νὰ μὴ γευ-
ματίσων μαζὶ καὶ διατὶ νὰ μὴ συνομι-
λήσων ὡς φίλοι καθήμενοι περὶ τὴν αὐ-
τὴν τράπεζαν; ... Ὅσον «ἀγρίμι» καὶ ἂν
ἦτο, ὁ λοχίας Μαρσιάλης δὲν ἐτόλμησε
νὰ διαμαρτυρηθῇ.

Οἱ τέσσαρες Γάλλοι καὶ οἱ τρεῖς Βε-
νεζουελανοὶ ἡδελφώθησαν. Καθεὶς ἔλα-
βε μέρος εἰς τὴν συνομιλίαν, τὴν ὁποίαν
ἤνοιξεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν, εἰπὼν μὲ
κάποιαν πονηρίαν:

— Κύριε Μιγκέλ, λοιπὸν εὐρισκόμε-
θα εἰς τὸ στόμιον τοῦ Μέτα...

— Μάλιστα, κύριε Ἑλλῶν.

— Εἶνε, ἂν δὲν ἀπατώμαι, παραπό-
ταμον τοῦ Ὁρενόκου.

— Ναί, καὶ ἐν ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα,
διότι τοῦ χύνει τέσσαρες χιλιάδες πεν-
τακόσια κυβικά μέτρα ὕδατος κατὰ δευ-
τερόλεπτον.

— Καὶ πηγάζει ἀπὸ τὸς Κορδιλλι-
έρας τῆς Κολομβίας;

— Ἀκριβῶς, ἀπῆντησεν τότε ὁ κ. Φέ-
λιπ, ὁ ὅποιος δὲν ἐννόει καλῶς τοῦ ἔτεινον
αἱ ἐρωτήσεις αὐταὶ τοῦ Ἑλλῶν.

— Καὶ δέχεται κατὰ τὴν πορείαν του
μέγαν ἀριθμὸν παραποταμῶν;

— Πολλά, ἀπῆντησεν ὁ κ. Μιγκέλ·
τὰ σημαντικώτερα ἐξ αὐτῶν εἶνε ὁ Οὐ-
πίας, ὁ Χουμαδέας καὶ ὁ Καζανάρος.

— Ἀγαπητέ μου Παῦλε... εἶπε τότε
ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν, ἂν μου ἐπιτρέπετε
νὰ σας ὀνομάζω ἐστί...

Τὸ πρόσωπον τοῦ νεανίσκου ἐκοκλίνι-
σεν ἑλαφρῶς, ὁ δὲ λοχίας Μαρσιάλης ἐση-
κόθη διαμῆς, ὡς νὰ ἐκινήθῃ δι' ἐλατη-
ρίου.

— Τί ἔχετε, λοχία;... ἠρώτησεν ὁ κ.
Μιγκέλ.

— Τίποτα! ἀπῆντησεν ὁ γηραιὸς
στρατιώτης, καθήμενος ἐκ νέου.

Καὶ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν ἐξηκολούθησεν:

— Ἀγαπητέ μου Παῦλε, νομίζω ὅτι
ποτὲ δὲν ὀφείωμεν καταλληλοτέραν εὐ-
καιρίαν νὰ συνομιλήσωμεν περὶ τοῦ Μέ-
τα, ἂφ' οὗ τώρα ρεῖ ὑπὸ τὰ ὄμματα μας.

— Καὶ εἰμπορεῖς νὰ προσθέσῃς, παρε-
τήρησεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν, στρεφόμε-
νος φιλοφρόνως πρὸς τὸν κ. Μιγκέλ καὶ
τοὺς συναδέλφους του, — ὅτι ποτὲ δὲν
θὰ ἔχωμεν καλλιτέρους καθηγητάς, διὰ
νὰ μας διαφωτίσουν.

— Εἶσθε πολὺ εὐγενεῖς, κύριοι, ἀπα-
κρίθη ὁ κ. Βαρίνας· ἀλλὰ δὲν γνωρί-
ζομεν τὸν Μέτα ὅσον νομίζετε... Ἀ,
ἂν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Γουαδιάρη...

— Ἦ περὶ τοῦ Ἀταβάπου, προσέθεσεν
ὁ κ. Φέλιπ.

— Θὰ φθάσωμεν καὶ ἐκεῖ, κύριοι μου,
ὑπέλαθεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν. Ὁπωσδήποτε,
ποτέ, ἐπειδὴ νομίζω ὅτι ὁ κ. Μιγκέλ
εἶνε πολὺ δυνατὸς εἰς τὴν ὑδρογραφίαν
τοῦ Μέτα, θὰ ἐξακολουθήσω τὰς ἐρωτή-
σεις μου καὶ θὰ τον ἐρωτήσω: τὸ παρα-
ποτάμιον αὐτὸ τοῦ Ὁρενόκου ἔχει κάπο-
τε μέγα πλάτος;

— Βεβαίως· εἶνε μέρος ποῦ τὸ πλάτος
του φθάνει εἰς δύο χιλιάδας μέτρα, ἀπῆν
τησεν ὁ κ. Μιγκέλ.

— Καὶ τὸ βάθος του;

— Σημαντικόν, ἂφ' οὗ πλοῖα βυθίζο-
μενα ἐξ πόδας εἰμποροῦν νὰ πλεύσουν δι'
αὐτοῦ μέχρι τῆς συμβολῆς τοῦ Οὐπίας κα-
τὰ τὴν ἐποχὴν τῶν βροχῶν, καὶ μέχρι
τοῦ τρίτου τοῦ διαστήματος τούτου κατὰ
τὴν ἐποχὴν τῆς ξηρασίας.

— Ἐκ τούτου ἐπεται, συνεπέρανεν ὁ
Ἰάκωβος Ἑλλῶν, ὅτι ὁ Μέτας εἶνε φυσικὴ
ὁδὸς συγκοινωνίας μεταξὺ τοῦ Ἀτλαντι-
κοῦ καὶ τῆς Κολομβίας.

— Εἶνε ἀναμφισβήτητον, εἶπεν ὁ κ.
Μιγκέλ.

— Τότε λοιπὸν, κύριοί μου, ἀντὶ νὰ
εἶνε ἀπλὸς παραπόταμος τοῦ Ὁρενόκου,
ὁ Μέτας διατὶ νὰ μὴν εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος
ποταμὸς, καὶ διατὶ οἱ κύριοι Φέλιπ καὶ
Βαρίνας νὰ μὴ ἐγκαταλείψουν ὑπὲρ αὐτοῦ
τοὺς ἀνεπαρκεῖς ἡτιςλογημένους ἰσχυρι-
σμούς των περὶ Γουαδιάρη καὶ Ἀταβά-
που;

— Ἀ, ἐκεῖ λοιπὸν θὰ κατέληγεν αὐτὸς
ὁ Γάλλος!... Ἀλλὰ πρὶν τελειώσῃ
τὴν φράσιν του, ἐννοεῖται, οἱ κομματάρ-
χαι τοῦ Ἀταβάπου καὶ τοῦ Γουαδιάρη
ἤρχισαν νὰ διαμαρτύρωνται ἐντόπως διὰ
νευμάτων. Καὶ ἀμέσως ἤναψε ζωηρὰ συ-
ζήτησις, καὶ τὰ ἐπιχειρήματα ἐπιπτον
βροχῶδον κατὰ τοῦ τολμητίου, καὶ ἐπι-
δὴ κανεὶς ἐκ τῶν ἀντιπάλων δὲν ὑπεχώ-
ρει, βεβαίως θὰ συνεζήτητον μέχρι βαθείας
νυκτός, ἂν ὁ Παῦλος Κερμῶρ δὲν ἔφε-
ρεν ἀντιπερισπασμὸν διὰ μιᾶς ἐνδιαφερούσης
ἐρωτήσεως, τὴν ὁποίαν ἔκαμε πρὸς τὸν κ.
Μιγκέλ.

Κατὰ τὸν Σαφφανζῶν, τὰς ὄχθας τοῦ
Μέτα ἐλυμαίνοντο Ἰνδοὶ ἐπίφοβοι. Καὶ ὁ
Παῦλος ἠρώτησε τὸν κ. Μιγκέλ τί ἐ-
γνώριζε περὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

— Αὐτὸ προφανῶς μᾶς ἐνδιαφέρει πε-
ρισσότερον, εἶπεν ὁ γεωγράφος, τὸν ὅποιον
δὲν δυσχερεῖται ἡ ἀλλαγὴ τοῦ θέματος.
Ἄν ἀπὸ τώρα ἐξήπτοντο τόσον οἱ δύο
συναδέλφοί του, τί θὰ ἐγένετο ὅταν θὰ εὐ-
ρίσκοντο παρὰ τὴν συμβολὴν τῶν τριῶν
ποταμῶν;...

— Πρόκειται περὶ τῶν Κουίβων, ἐξη-
κολούθησε, περὶ φυλῆς, τὴν ἀγριότητα

— Οἱ στεναγμοὶ τῶν πτωχῶν ἀνέ-
στησαν ὥς εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ
κατέβησαν ὡς φλόγες ἐπὶ τοῦ παλα-
τίου σου.

(B i d p a i)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΝΔΡΙΑΝΤΕΣ

Ἀγαπητοί μου,



ΠΕΡΙΓΡΑΦΤΟΣ ὑπῆρ-
ξεν ἡ μεγαλοπρέ-
πεια τῆς τελετῆς,
ἡ ὁποία ἐγένετο εἰς
τὸ Ναύπλιον τὴν
23 Ἀπριλίου. Ἐ-
κεῖ, εἰς τὴν πρῶ-
την πρωτεύουσαν
τῆς Ἑλλάδος, ὁ
Βασιλεὺς Γεώρ-
γιος, παρισταμέ-
νης ὀλοκλήρου τῆς Βασιλικῆς Οἰκογε-
νείας, τῶν ἐν τέλει καὶ πλήθους λαοῦ,
ἐξεφώνησε λόγον μεγάλῃς σημασίας καὶ
ἀπεκάλυψε τὸν ἀνδριάντα τοῦ Κολοκο-
τρώνη. Ὁ ἀνδρὶς οὗτος, χαλκοῦς, πα-
ριστᾷ τὸν μέγαν στρατάρχην ἑριππον,
καὶ εἶνε ὥραϊον ἔργον τοῦ ἐν Παρισίοις
Ἑλλήνου γλύπτου Λαζάρου Σώχου. Εἶ-
χε πολλὰς περιπετείας, καὶ διὰ λόγους.
τοὺς ὁποίους δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σας εἴ-
πω ἐδῶ, τὰ ποικιλοπρόσηπα τοῦ ἐβράδυναν.
Ἀλλ' ἐπιτέλους ἀπεκαλύφθη, καὶ κάλ-
λιον ἀργὰ παρὰ ποτὲ. Σήμερον ἡ μεγά-
λη μορφή τοῦ ἥρωος μεταβάλλει εἰς τό-
πον προσκυνήματος τὴν μικρὰν πλατεῖαν
τῆς ἱστορικῆς Ναυπλίας, καὶ ἐνθουσιάζει,
καὶ ἐνθαρρύνει, καὶ ἐμψυχώνει, καὶ
παραδειγματίζει... Ναί! καλλίον ἀργὰ
παρὰ ποτὲ! Καὶ ἐκτός τοῦ Κολοκοτρώ-
νη, ἄλλου ἥρωος θάναστου ὡς μετ' ὀλί-
γον ὁ ἀνδρίας, τοῦ Ἀθανασίου Διάκου,
ἰδοὺ δὲ ὅτι γίνονται τώρα ἔρανοι καὶ διὰ
τὸν Ἀνδριάντα τοῦ Κωνσταντίνου Πα-
λαιολόγου.

Αὐτὸς πλέον θὰ στηθῇ εἰς τὰς Ἀθή-
νας. Καίριος πλέον, ἡ καλλιμάρμαρος
πρωτεύουσά μας νὰ στολισθῇ καὶ μετὰ
ἀνδριάντας τῶν ἐθνικῶν μας ἡρώων.
Εἶνε ἀπίστευτον, καὶ ὅμως ἀληθές! Ἐκ-
τός τῶν ἀνδριάντων τοῦ Ρήγα καὶ τοῦ
Γρηγορίου, ἔξωθεν τοῦ Πανεπιστημίου,
οὐδενὸς ἄλλου ἥρωος ὑπάρχει ὁ ἀνδρίας
εἰς τὰς Ἀθήνας! Εἰμποροῦμεν νὰ ἐ-
ξαίρεσωμεν ἀκόμη τὸν ἀνδριάντα τοῦ Βύ-
ρωνος, τοῦ φιλέλληρος ποιητοῦ, τοῦ θυ-
σιασθέντος ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας μας, καὶ
τὸν ἀνδριάντα τοῦ Κοραΐ, τοῦ μεγάλου
Διδασκάλου, εἰς τὸν ὅποιον ὀφείλομεν
τὴν πνευματικὴν μας ἀναγέννησιν. Οἱ
ἄλλοι εἶνε ἀνδριάντες ἐθνικῶν εὐεργε-
τῶν, τοῦ Ἀβέρωφ, τοῦ Βαρβάκη, τῶν
Ζακπῶν κτλ. Ὁ ἐπισκεπτόμενος τὴν
ἐλληνικὴν πρωτεύουσαν καὶ γνωρίζων
μάλιστα ὅτι ἄλλοτε ἦτο ἡ κατ' ἐξοχὴν
πόλις τῶν ἀνδριάντων, ὀκνηρὴ διὰ
τὴν σημερινὴν πτωχείαν καὶ ὁ ἐρωτή-
σις: «Μὰ πῶς; ἔπαυσεν ἡ Ἑλλὰς νὰ
ἔχῃ μεγάλους ἀνδρας, ἢ μήπως ἐξη-
τλήθησαν τὰ λατομεῖά της;»

Καὶ ὅμως οὕτε τὸ ἐν συμβαίνει, οὕτε
τὸ ἄλλο. Εἰς τὰς δελτοὺς τῆς νεοελλή-
νικῆς ἱστορίας λάμπει πλείους πολυάστρος
μεγάλων καὶ ἀθανάτων ἀνδρῶν, εἰς τοὺς
ὁποίους ὀφείλεται αἰωνία εὐγνωμοσύνη·
τὰ δὲ ἐλληνικὰ λατομεῖα δὲν ἔπαυσαν
παρέχοντα τὸ λαμπρὸν μάρμαρον, τὸ ὁ-
ποῖον ἀπαθανατίζει. Ἀλλ' οἱ νεώτεροι
Ἕλληνας, οἱ νεώτεροι Ἀθηναῖοι ἂν θεέ-
λετε, εἰδείχθησαν κάπως ἀγνώμονες πρὸς
ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλουν τὴν
πολιτικὴν καὶ τὴν πνευματικὴν των ἀ-
ποκατάστασιν. Καὶ ἐν ᾧ κατεστόλισαν
τὴν πόλιν των μὲ πολυδάπανα κτίρια,
δημόσια καὶ ἰδιωτικά, μὲ πλατείας, μὲ
πάρκα, μὲ δειροστοιχίας, μὲ χίλια δύο,
παρέλειψαν μέχρι σήμερον νὰ στολίσουν
τὸ λαμπρὸν τοῦτο σύνολον μὲ τὰς μορ-
φὰς τῶν ἡρώων, τῶν μεγάλων ἀνδρῶν,
παρέλειψαν νὰ δεῖξουν εἰς τοὺς συγχρό-
νους καὶ εἰς τοὺς ἐπιγιγνομένους τὴν πρὸς
ἐκείνους εὐγνωμοσύνην των, παρέλειψαν
εἰς τὴν αἴγλην τοῦ πλούτου νὰ προσθέ-
σουν καὶ τὴν αἴγλην τῆς δόξης. Καὶ ἐν
τούτοις αἱ νέαι Ἀθῆναι, ἡ ἐθνικὴ πόλις
πρὸς τὴν ὁποίαν ἀτενίζει μετὰ παλμῶν ὁ
ἔσω καὶ ἔξω ἐλληνισμός, ἔπρεπε νὰ εἶνε
ἡδὴ π ο λ υ ὶ ὁ ρ ι ο ν, ὅπως καὶ αἱ Ἀρ-
χαῖαι. Ἐπρεπε εἰς τὰς πλατείας της καὶ
εἰς τὰ πάρκα της, νὰ ὑπάρχουν καὶ νὰ
δεικνύωνται μεθ' ὑπερηφανείας οἱ ἀν-
δριάντες ὅλων τῶν μεγάλων μας ἀνδρῶν,
ἡρώων, βασιλέων, κυβερνητῶν, ποιητῶν
συγγραφέων, καλλιτεχνῶν... Εἰς τὴν
Εὐρώπην, δὲν ὑπάρχει πόλις ἥτις καὶ
μὴ ἔχῃ τὸν ἀνδριάντα τοῦ μεγάλου ἀν-
δρός της. Εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦτο δὲν το
βλέπει κανεὶς οὕτε εἰς τὴν πρωτεύουσαν!
Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ἡ εὐελπίς κίνησις ἤρ-
χισεν ἡδὴ, καὶ δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν
ὅτι ἡ παρούσα γενεὰ θὰ ἐργασθῇ μετὰ
ἐξήλου, διὰ νὰ συμπληρώσῃ ἐθνικῶς καὶ
ἐνδόξως τὸν στολισμὸν τῆς πρωτεύουσας.
Οἱ νεαροὶ μου φίλοι, ὅσοι ἀναγιγνώσκουν
τὴν παρούσαν, βεβαίως δὲν εἰμποροῦν, ὡς
ἐκ τῆς ἡλικίας των, νὰ λαμβάνουν πρω-
τοβουλίας περὶ ἰδρύσεως ἀνδριάντων.
Εἰμποροῦν ὅμως καλλίστα νὰ βοηθοῦν
τοὺς λαμβάνοντας, καὶ νὰ εἰσκαλοῦν
προθύμως τὸς ἐκκλήσεις των, καὶ νὰ συ-
νεργήσων ἐνθουσιωδῶς τὸν ὄβολόν των.
Τότε ἔχουν ἀξίαν οἱ ἀνδριάντες ὅταν ἐ-
γείρονται δι' ἐθνικῶν ἐράνων καὶ οἱ ἔρα-
νοι εἶνε βέβαια τόσον ἐθνικώτεροι, ὅσον
περισσότεροι λαμβάνουν μέρος εἰς αὐτούς,
ἔστω καὶ διὰ τοῦ ἐλαχίστου ποσοῦ
εἰσφορᾶς.

Σας ἀσπάζομαι,

ΠΑΙΔΩΝ



ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ^{ου} ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

ΕΙΜΑΙ ΑΝΕΨΙΑ ΤΟΥ

— Μὰ υπάρχουν δρόμοι και ἀμάξια και σπιτία ἀκόμη, ἀντὶ τοῦτο ἡ Ρόζα, σχεδὸν θυμωμένη. Κυττάξτε, ἀκόμη κ' ἐδῶ, ὅπου θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι εἶνε χωρισμένος ἀπὸ τὸν ἐπίλοιπον κόσμον, ἐκεῖ ἐπάνω, ἔστιν κορυφὴ σχεδὸν τοῦ βράχου, εἶνε ἐκεῖνο τὸ εὐμορφὸ σπιτάκι, ποῦ φαίνεται ὡς ἂν ἐκτίσθη ἀπὸ Νεράϊδες παρὰ ἀπὸ ἀνθρώπους.

Ὁ θεὸς Ἄρχης τὸ ἐκύτταξε καὶ τὸ ἐθαύμασε.

— Καλὲς Νεράϊδες βέβαια θὰ ἐκτίσαν τέτοιο σπιτάκι σὲ τέτοιο μέρος, εἶπε.

— Κ' εὐτυχισμένοι οἱ ἄνθρωποι ποῦ το κατοικοῦν! προσέθεσεν ἡ Ρόζα.

Ἐν ἄλλο ἀπέγευμα πάλιν, κατέβησαν ἀπὸ τὴν ἄμαξαν εἰς ἀπόστασιν μερικῶν χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ Ρατμύλλεν, καὶ ἀνῆλθον εἰς βράχον τραχὺν καὶ ἔρημον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου μόνον ἀγρία ἐρείκη ἐθαύλεν. Τριγύρω των, ὅσον ἔφθανε τὸ βλέμμα, ἐξεστίνετο τὸ τοπίον πλήρες ἀγρίας καὶ μεγαλοπρεπὺς ωραιότητος.

Ἐπειτα, εἰς τὴν κορυφὴν, ἡ εἰκὼν μετεβλήθη πάλιν ὡς διὰ μαγείας. Εὐρέθησαν ἀπέναντι λόφων καταπρασίνων ἀπὸ δένδρα, οἱ ὅποιοι περιεκύκλουν χαριτωμένην καὶ ἀνθηρὰν κοιλάδα, ἐν τῇ μέσῃ τῆς ὁποίας ἐφαίνετο οἰκία λευκὴ καὶ χαμηλὴ, σκεπασμένη σχεδὸν ὅλη ἀπὸ κισσῶν καὶ ἄλλα φυτὰ ἀνεπτυκτικά. Καπνὸς ὑποκύανος ἀνυψοῦτο ἀπὸ τὴν καπνοδόχον ἀπὸ ἐδῶ κήπος ἀνθισμένος, ἀπὸ ἐκεῖ δένδροστοιχίαι σκιεραὶ, ἐμπρὸς μίᾳ μικροσκοπικῇ λίμνῃ, καὶ μακρὰν, εἰς τὴν κλιτὺν τοῦ λόφου, μερικαὶ καλύβαι διεσπαρμέναι καὶ μίᾳ ἐκκλησοῦλα με κυρψότατον κωδωνοστάσιον. Ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ κανεὶς τοποθεσίαν θελκτικωτέραν καὶ δροσερωτέραν!

Ἡ Ἑλλή ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἡ Ρόζα ἐκρότησε τὰ χεῖρας.

— Θὰ μοῦ πῆτε καὶ τώρα ὅτι δὲν υπάρχουν ἐδῶ κατοικίαι, θεῖτε Ἄρχη; ... Εἴδατε ποτέ σας τόσον ὡραῖον, τόσον ποιητικὴν; Πρέπει νὰ γίνετε πλούσιος, μὴ πολὺ πλούσιος, θεῖτε Ἄρχη, καὶ νὰ μὴ ἔχετε ἀνάγκην νὰ ἐργάζεσθε, διὰ νὰ ἐλθῆτε νὰ κατοικήσετε εἰς τὴν κορυ-

τείαν τοῦ Δόνεγαλ. Θέλω νὰ ἔχω ἓνα σπιτάκι τέτοιο. Μὰ δὲν εἶνε ἀνυψία νὸ κατοικίᾳ κανεὶς εἰς τὴν πόλιν, ὅταν ὑπάρχῃ τέτοια ἐξοχὴ;

— Δὲν εἰμὶ ποῦ νὰ ἐννοήσω διατί ἔκαμαν πόλεις, παρετήρησεν ἡ Ἑλλή σκεπτικῇ. Αὐτὸ μοῦ ἐφαίνεται πάντοτε ἄδικον καὶ ἀνόητον, καὶ ἀκόμη περισσώτερον τώρα ποῦ ἤλθα ἐδῶ.

— Μολαταῦτα, ἀνάγκη νὰ συγκατατεθῇτε νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ σπιτί μας, δεσποινίδες μου, εἶπεν ὁ θεὸς Ἄρχης. Αὐρίον με τὸ καλὸ, ὅα ξεκινήσωμεν πάλιν διὰ τὸ ἀγαπητὸν καὶ ἀσχημον Δουβλίον μας.

— Τί εὐτυχία νὰ ἐλθωμεν ἔως ἐδῶ! ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα. Ἄς εἶνε ὅμως, θεῖτε Ἄρχη. Ὅταν ὑπάρχῃ ἀγάπη παντοῦ εἰμὶ πορεῖ κανεὶς νὰ εἶνε εὐτυχὴς, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν πόλιν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΚΑΙΣΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑΙ

Τὸ ταξιδιον λοιπὸν ἐτελείωσεν.

Ἐπίσης ἐτελείωσαν καὶ αἱ διακοπαὶ τῆς Ἑλλης. Ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Παρθενάγειον, καὶ ἡ Ρόζα ἔμεινε πάλιν μόνη με τὸν θεὸν της.

Ὁ κ. Βῶρκε ἡσθάνετο διὰ πολλὸν καιρὸν τὰς συνεπειὰς τοῦ δυστυχήματος. Ὑπέφερον ἀπὸ κεφαλαλ-

γίας, αἱ ὁποῖαι συχνὰ τὸν ἡμπόδιζον νὰ πηγαίῃ εἰς τὸ Δικαστήριον, ἢ τὸν ἡνάγκαζον νὰ γράφῃ τὸ Γραφεῖόν του καὶ νὰ ἐπιστρέφῃ ἐνωρίτερα εἰς τὸ σπιτί. Κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀναρρώσεως ταύτης, ἡ Ρόζα ὑπῆρξε πολὺ εὐτυχὴς.

Πολὺ μικρὰ διὰ νὰ νηστεύσῃ, ἔχαίρετο ἀπεναντίας ποῦ εἶχε τὸν θεὸν της καθολοκληρίαν ἰδικὸν της. Τῇ ἐφαίνετο ὡραία καὶ εὐχάριστος ἡ ἀντιστροφή τῶν ὅρων, δηλαδὴ ποῦ αὕτῃ ἔπρεπε τώρα νὰ τὸν φροντίξῃ καὶ νὰ τὸν περιποιῇται, ὅπως πρῶτα ἐκεῖνος. Τὸν ἐκάθιζεν ἀναπαυτικά εἰς τὴν πολυθρόναν του, καὶ ἔπειτα τοῦ ἐπαίει πάλιν, ἢ τοῦ ἐδιάβαζε τὴν ἐφημερίδα, ἢ ἔπερνε ἓνα σκαμνάκι καὶ ἐκάθητο πλησίον του, ἑτοιμὴ νὰ ἐκτελέσῃ ἀμέσως καὶ τὰς παραμικράς του ἐπιθυμίας. Ὅταν ἐπονόουσε, τοῦ ἔδραχε τοὺς κροτάφους με κολώνιαν καὶ τοῦ ἔκαμνεν ἀέρα με τὸ ριπίδιον.

Μίαν ἡμέραν εἶδε μετὰ μεγάλην της χαρὰν εἰς κάποιον μαγαζέτον ἓνα μικρὸν ψευκαστῆρα, δηλαδὴ φιάλιν με φούσκαν ἀπὸ καουτσούκ, ἀπὸ ἐκείνας ποῦ χρησιμεύουν διὰ νὰ ῥωματίζουν τὰ δωμάτια.

Ἐπειδὴ, κατὰ καλὴν τύχην, εὐρίσκατο τότε μ' ἓνα σελλίνι καὶ ἔξ πέννας — τρεῖς δραχμάς περίπου, — δὲν ἐδίστασε νὰ θυσιάσῃ τὸ ποσὸν πρὸς ἀγοράν τοῦ πολυτίμου ψευκαστῆρος, καὶ ἐπιστρέψασα εἰς τὸ σπιτί, τὸν ἔκρυψεν εἰς τὸ συρτάρι της, διὰ νὰ τὸν μεταχειρισθῇ ἐν καιρῷ.

Ἐάν της ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἡμέρα τὴν πάθη κεφαλαλγίαν ὁ θεὸς της, βεβαίως οὐκ ἐθύμωνε πολὺ. Ἀλλ' ὅμως εἶχε τόσην ἐπιθυμίαν νὰ χρησιμοποίησῃ τὸ μικρὸν μηχανήμα καὶ νὰ νηστεύσῃ με αὐτὸ τὸν θεὸν της. Ὡστε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἤξεύρω τί ἐνέκπετο ἀπὸ μέσα της. Ἄς ἔλεγε ὅσον ἤθελεν ὅτι ἐπρότιμα νὰ τὸν βλέπῃ ἐπιστρέφοντα εἰς τὸ σπιτί με γέλαστον πρόσωπον καὶ ὅχι με τὴν ρυτίδα τοῦ πόνου εἰς τὸ μέτωπον, τὴν ὁποίαν ἐγνώριζε τόσο καλὰ! Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι τὴν ἡμέραν ποῦ τὸν εἶδε νὰ εἰσέρχεται εἰς τὴν αἰθυσαν με βαρὺ βῆμα καὶ συνωφρυνμένον πρόσωπον, δὲν ἡμπόρεσε νὰ μὴ συλλογισθῇ: «Τέλος πάντων, ἤλθεν ἡ στιγμή, ποῦ ἐπιθυμοῦσα τόσο!»

Κατ' ἀρχάς, ὁ θεὸς Ἄρχης ἐκάτεβασε τὸ στήθος τοῦ παραθύρου. Ἐπειτα ἐκάθισεν εἰς τὴν πολυθρόναν του, στρέψων τὴν ῥάχιν πρὸς τὸ παράθυρον, καὶ ἔφερε σχεδὸν μηχανικῶς τὴν χεῖρα πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς του, οἱ ὁποῖοι δὲν ἡμπόρουν νὰ ὑποφέρουν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Τέλος ἀφῆκε στεναγμὸν, προσεχόμενον τόσο ἀπὸ τὸν πόνον, ὅσον καὶ ἀπὸ τὸ αἶσθημα τῆς ἀνακουφίσεως, ὅτι εὐρίσκατο ἐπιτέλους ἡσυχίαν εἰς τὸ σπιτί του.

— Πονεῖτε, θεῖτέ μου; ἠρώτησεν ἡ Ρόζα χαμηλοφώνως.

— Ναί, ἀγάπη μου, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. Τότε ἡ Ρόζα ἐπροχώρησεν ἀπορόπως ἔως τὸ τραπέζι, ἐπῆρε τὴν φιάλιν, καὶ σταθεῖσα ὀπίσθεν τῆς πολυθρόνας, ἐπίεσε τὴν ἐλαστικὴν φούσκαν...

Φσσσσ! ἔκαμνε ὁ ψευκαστήρ, σφενδονίζων τὸ ἀρωματῶδες ὑγρὸν ἐπὶ τοῦ ποινύτου μετώπου.

Ὅταν ἔξαφνα ὁ κ. Βῶρκε ἡσθάνθη τὴν εὐεργετικὴν ἐκείνην δρῶσαν, ἀνατρίχιασεν ἑλαφρά, ἔπειτα παρεδόθη μ' εὐχαρίστησιν, καὶ ἡ ἀνακούφισις τὴν ὁποίαν ἡσθάνθη μετ' ὀλίγον, ὑπερέβη κατὰ πολλὸν τὸς ἐλπίδας τῆς Ρόζας. Ἡ σιωπηλὴ ὑποταγὴ τοῦ ἀπεδείκνυε τὴν πλήρη ἐπίτευχιν τοῦ θεραπευτικοῦ ἐκείνου μέσου. Δὲν ἔκαμε καμμίαν παρατήρησιν, καμμίαν ἐρώτησιν, οὔτε καὶ νηχάριστησεν ἀλλ' ἐδυθίσθη εἰς τὴν πολυθρόναν του, τείνων τὸ μέτωπον πρὸς τὸν ψευκαστῆρα, ὡς νὰ ἦτο τὸ φυσικώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς, ἀπεκοιμήθη βαρὺτατα. Τότε ἡ Ρόζα ἐκάθισεν καὶ πάλιν πλησίον του, σιγά, με λάμπιν θριάμβου εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ὅταν ὁ θεὸς Ἄρχης ἐξύπνησεν, ἰατρουμένος, ἀπηλλά-

μένος ἀπὸ τὸν πόνον, ἐξέφρασε φαιδρῶς τὴν ἐκπληξίν του καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην του.

— Ὡστε λοιπὸν ἡ Ρόζα μου ἐσυλλογίσθη τὸν γέρον θεὸν της! ἀνέκραξεν, ἀφ' οὗ ἐκείνη τῇ διηγῆθῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ ψευκαστῆρος καὶ τῷ εἶπεν ὅτι ἔτυχε νὰ ἔχῃ ἀκριβῶς τόσα χρήματα, ὅσα ἤρκειν διὰ νὰ τὸν ἀγοράσῃ.

— Τὸν γέρον θεὸν της! Πῶς ἐτολήμασθε νὰ πῆτε τέτοιο λόγο; Καλὲ σεῖς εἰσθε νέος, νεώτατος.

— Μπα! γιὰ κύτταξε τὰ ἄσπρα μου μαλλιά!

— Ποῦ εἶνε; ἐγὼ δὲν βλέπω οὔτε μιὰ ἄσπρη τρίχα!

Ὁ κ. Βῶρκε ἐσήκωσε τοὺς βοστρύχους τῶν κροτάφων του, καὶ ἐδειξεν εἰς τὴν Ρόζαν μερικὰς ἄσπρας τρίχας ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

— Μ' ἀρέσουν τὰ σπαρα μαλλιά, εἶπεν ἡ Ρόζα με ζωηρότητα, ὅταν εἶνε ἔτσι ὀλίγα καὶ ὅταν δὲν φαίνονται. Ἀλλὰ σεῖς δὲν εἰσθε καθόλου γέροντες; εἰσθε τόσο νέος, ὅσον πρέπει νὰ εἶνε ἓνας θεός.

— Γέρον, νέος, ἀδιάφορον. Τὸ ζήτημα εἶνε ὅτι σὺ ἀγόρασες αὐτὸν τὸν ψευκαστήρα διὰ νὰ δροσίξῃς τὸν καίμενον...

Ἡ Ρόζα ἐσήκωσε τὸ δάκτυλον, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πιθανὴν ἐπανάληψιν τῆς λέξεως «γέρον» καὶ ὁ θεὸς ὑπέκυψε μετὰ τὴν εἰσαγγελίαν ἐκεῖνο νεῦμα.

— Καλὰ, καλὰ. Τότε λοιπὸν ἄς εἰπῶ τὸ καίμενον τὸ μέτωπόν μου. Ὡστε ἡ ἀνεψιούλα μου ἐξώδευσεν ὅσα χρήματα εἶχε δι' ἐμέ;

— Βεβαίως. Ἀλλὰ δὲν ἀξίζει ἐπαίνους καὶ εὐχαριστίας, διότι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τα ἐχρησιμοποιοῦσε καλλίτερα.

— Ὡ, Ρόζα! ὅταν σὲ εἶδα χωμένην καὶ ἀποκοιμισμένην εἰς τὴν ἴδιαν αὐτὴν πολυθρόναν, καὶ ὅταν ὑπερχρεώθην νὰ σοῦ δώσω τὴν σούπαν σου, ἐπειδὴ δὲν ἐννοοῦσες νὰ χορηγήσῃς αὐτὴν τὴν τιμὴν εἰς τὴν Βριγίταν, καθόλου δὲν ἐφάντασθον, ὅτι θὰ ἤρχετο ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ σὺ θὰ μ' ἐπεριποιεῖσο, ὅπως τότε ἐγώ.

— Μοῦ εἶνε τόσο εὐχάριστον νὰ εἶμαι ἡ ἀνεψιά σας, ἡ ἀληθινή, ἡ καθαυτὴ ἀνεψιά σας! Ἄ, ὅσο συλλογίζομαι, ὅτι, ἂν ἔξαφνα ἐφευγεν ἀπὸ τὴν βαλίτζαν μου εἰς ἄλλο σπιτί, μοῦ ἔρχεται νὰ με ἀφίσουν! Τί τρομερόν!... Ἀλήθεια, εἴδατε, θεῖτε Ἄρχη, ποῦ ἐπέμενα νὰ μοῦ δώσετε σεῖς τὴν σούπαν μου; Δὲν το ἔξευρα ἀκόμη ὅτι εἰσθε ὁ θεὸς μου, καὶ ἐν τούτοις τὸ ἡσθάνομαι. Γι' αὐτὸ καὶ ἐσυνέβησα τόσο γρήγορα εἰς αὐτὸ τὸ σπιτί.

— Ἐγὼ ὅμως, Ρόζα, δὲν ὑπώπτευσα καθόλου ὅτι ἦσουν ἀνεψιά μου. Ἡ ἐκπληξίς μου ὑπῆρξε μεγάλη ὅταν εἶδα τὸ γράμμα τοῦ πατέρα σου.

(Ἐπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΙΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Η'.

Με τὰ πολλά, ὁ Φασουλάκης συνῆλθεν ὀλίγον ἀπὸ τὸν φόβον ποῦ τοῦ ἐπροξένησε τὸ ἴχνος τοῦ ποδιοῦ ἐπάνω ἑστὴν ἄμμο, ἡ καρδιά του ἐπῆγε ἑστὸν τόπο της, καθὼς λέγουν, καὶ ἐξακολούθησε τὸ ταξιδί τρυγύρῳ ἑστὸ νησί του.

Ἐπέρασεν ἀπὸ ἓνα δάσος με δένδρα θεόρατα, ψηλὰ ποῦ ἔλεγες πῶς φθάνουν ὡς τὰ σύννεφα, καὶ ὅλα γεμάτα ὡραῖα πουλιά.

Ἐκεῖ ἀπάντησε κολίβρια, ποῦ ἔκαμναν τοῖου τοῖου καθὼς ἐπερνοῦσε.



Ἐκεῖ ἀπάντησε παγῶνια ποῦ ἔσερναν τὰς μακρὰς βελουδένιες οὐρές των, πράσινες καὶ γαλάζιες, ἐπάνω ἑστὸν χορτάρι. Τί ὡραῖες ποῦ ἦταν, καὶ πῶς ἀστράφταν ἑστὸν ἥλιο, ὅταν τὰς ἀνοίγαν σὰν βεντάγιες!

Ἐκεῖ ἀπάντησε παπαγάλους σκαλωμένους ἐδῶ κ' ἐκεῖ, παπαγάλους με χίλια χρώματα, ποῦ τὸν ἐκύτταζαν σοδὰρὰ καθὼς ἐπερνοῦσε κ' ἔκαμναν: Κ ρ ρ ρ ρ... Κ ρ ρ ρ ρ... Κ ρ ρ ρ ρ...

Ὁ Φασουλάκης τοὺς θαυμάζει καὶ κάμνει εἰς ὅλους ἀπὸ ἓνα φιλικὸ χαιρετισμό.

Μπα! νὰ καὶ κάτι ἄλλο, ἀκόμη καλλίτερο. Τί εἶνε ἐκεῖνα τὰ κόκκινα, ἐκεῖ κάτω, ἑστὸν τὴν ρίζαν τοῦ μεγάλου ἐκείνου δένδρου; Φράουλες!.. Φράουλες ὡριμες καὶ δροσερές!..

Ὡ, τί γλυκειὰς ποῦ εἶνε! τί νόστιμες, τί ζουμερές καὶ τί μυρωδάτες!..

Ὁ Φασουλάκης τρώγει, τρώγει... ὅπως θὰ ἐτρώγατε καὶ σεῖς ἂν

ήσθε 'ετή θέσι του, γιατί και σεις βέβαια αγαπάτε τες φράουλες το ίδιο. Αλήθεια;

Ο Φασουλάκης έτελείωσε το ταξιδί του και έγυρισε 'ετό σπιτάκι του. Τώρα αναπαύεται, ξεκουράζεται από τους κόπους το ταξιδιού. Έξω φησά ακούει ένα μεγάλο θόρυβο.

Τί είναι; τί συμβαίνει;

Βγαίνει έξω και βγάζει μια φωνή τρόμου:

— Μάνα μου!

Μήπως είδε πάλι κανένα ίχνος ποδιού;

Α, μπά! είδε κάτι χειρότερο, μα πολύ χειρότερο:

Δώδεκα άνθρωποι μαυροί, άγριοι, γυμνοί, έχουν σουβλίσει ένα δυστυχισμένον αϊχμάλωτον, και έτοιμάζονται να τον ψήσουν και να τον φάγουν.

Γρήγορα το νεροτούφεκο!

Τρέχει ο Φασουλάκης. το πέρνει, και το μεταχειρίζεται τόσο καλά, ώστε οι μαυροί άνθρωποι φεύγουν όλοι. Έξωρα από εκείνον που ήτο 'ετή σουβλά.

Ο Φασουλάκης τρέχει άμέσως και τον ξεσουβλίζει.

Μεθαύριο θά σας πω τι απέγινε.

Η ΚΙΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΚΑΛΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΤΙΜΙΟΤΗΣ

Την πρωίαν εκείνην, η Κλεονίκη Ρινάλδην είχε να κόμει πολλά πράγματα: πρώτα θά έπήγαινε εις της ραπτρίας δια να δοκιμάση το νέον φόρεμα, το όποιον θά έβαζε μεθαύριον εις τον χορόν του "Αγγλου Προξένου" έπειτα έπρεπε να περάση και από τον άδαμαντοπώλην. — αυτό προπάντων, — δια να εξασφαλίση το ώραϊον εκείνο περιδέραιον, το όποιον πρό πολλού είχε ματιάση, και το όποιον ο πατέρας της της είχε δώσει την άδειαν ναγοράση.

Η Κλεονίκη ήτο τόσο βιαστική να ποκτήση το πολυπόθητον αυτό κόσμημα, ώστε έσηκώθη και ήτοιμάσθη, πολύ πριν άνοιξουν ακόμη τα μαγαζιά. "Αλλως τε ήτο έορτή" και τα μαγαζιά εις την Κέρκυραν—τουλάχιστον την έποχην εκείνην—ήνοιγαν μετά την λειτουργίαν.

— Είνε χωρίς ακόμη, είπε προς την "Ανέττα, την θαλαμηπόλον της. Έδώ κοντά είναι η "Εκκλησία" δεν πηγαίνομεν νακούσωμεν την λειτουργίαν; Θά ζητήσω συγχώρησιν από τον Θεόν που δεν έκοιμήθην απόψε εξ αίτίας της ματαιοδοξίας μου, και θά Τον εύχαριστήσω που μου έδωκε τόσο καλόν πατέρα. Υπάρχουν πλουσιώτεροι πατέρες, που δεν κάμνουν τόσα δια τας θυγατέρας των.

— Τί; πλουσιώτεροι από τον κύριον Ρινάλδην, τον πλουσιώτερον τραπεζίτη της "Αθήνας; έμυρμούρισεν η "Ανέττα, σκανδαλισθείσα. Δι' αυτήν, ο πλούτος των κυρίων της ήτο άνωτερος πάσης συγκρίσεως.

"Όταν αι δύο νεάνιδες εξήλθον μετά την λειτουργίαν από την "Εκκλησίαν, τους όφθαλμούς των έίλκυσε θέαμα άξιον οίκτου πραγματικώς: "Ένας άνθρωπος τυφλός, εις την άκμην της ήλικίας, εκάθητο εις

μίαν άκραν της μαρμαρίνης κλίμακος, και πλησίον του έστέκετο, με περίλυπον έκφρασιν, κοράσιον δεκατριών έως δεκατεσσάρων ετών. "Επί του στήθους του τυφλού ήτο προσηρμοσμένη πινακίς, επί της οποίας ανεγινώσκοντο ανορθόγραφοι άλλ' ευανάγνωστοι αι λέξεις: "Χριστιανοί, ελεήσατε τον δυστυχή τυφλόν."

— "Ω, τον κακομοίρη!.. έψιθύριζεν η Κλεονίκη, παρατηρούσα το μέτωπον, το γεμάτον ουλές, και την κεφαλήν του ανθρώπου εκείνου, όπου τα μέρη, τα γυμνά από τρίχας, έφερον τα ίδια ίχνη έγκαυμάτων.

Η νεάνις έκαμε μηχανικώς να βάλη το χέρι εις την τσέπην της, έπειτα έχαμογέλασε δια την άφηρημάδα της: Ούτε τώρα, ούτε τότε έβαζαν τσέπες εις τα γυναικεία φουστάνια, τα τόσο στενά προς τα επάνω. . . Και η Κλεονίκη έψαξεν άμέσως άλλου και ηύρε το άργυρόπλεκτον πουγγάκι της εις την θέσιν του, εις την παλάμην της άριστεράς χειρός, από κάτω από το γάντι. . . Το άνοίγει. . . α, τί κρίμα! ούτε μιχ πεντάρα! Μόνον τα τέσσερα εκατοστάκια, που της είχε δώσει ο πατέρας της, και ακόμη έν πεντάραχμον χάρτινον, τίποτε άλλο.

Η Κλεονίκη ήθέλησε να δειχθῇ και αυτή γενναιόδωρος, και το χάρτινον πεντάραχμον έβδηκε με τρόπον εις την παλάμην του τυφλού. Καί έκλεισε πάλιν το πουγγάκι, αφού έφρόντισε να βάλη μέσα το φυλακτόν της, —ένα τριφύλλι με τέσσερα φύλλα, κλεισμένον ανάμεσα εις δύο μικρούς υαλίους δίσκους με χρυσούν γύρον. Της είχε πέσει ο κρίκος, από τον όποιον το έπερνούσεν εις την αλυσίδα του ώρολογίου της, και εξ αίτίας τούτου το φύλλαττεν από τινων ήμερών εις το πουγγάκι της. "Επειτα άπεμακρύνθη βιαστική, δια ναποφύγη τας εύχαριστίας.

Τα μαγαζιά είχαν άνοιξη" άλλ' ο δρόμος ήτο πολύς έως το άδαμαντοπωλεϊόν. Τελοςπάντων η Κλεονίκη έλαβε την εύχαρίστησιν να ξαναϊδῇ, να πιάση εις τα χέρια της, να καμαρώση το περιδέραιον, και να διατάξη να το στείλουν εις του κυρίου Ρινάλδην. "Αλλά την στιγμην που έπρόκειτο να το πληρώση, —ω, ποία φοβερά έκπληξις! Το κομψόν άργυρόπλεκτον πουγγάκι δεν εύρίσκετο πλέον εις την παλάμην της νεάνιδος, κάτω από το γάντι! Ούτε είχε πέσει κάτω εις το πάτωμα του άδαμαντοπωλείου. Τί είχε γίνει λοιπόν;

— Δεν πειράζει, δεσποινίς, είπεν ο άδαμαντοπώλης" θά στείλω άμέσως το περιδέραιον εις το Ξενοδοχείον. — Να μή κάμετε τίποτε, κύριε, άπεκρίθη η Κλεονίκη. Ο πατέρας μου έδωκε τα χρήματα δια ναγοράσω το κόσμημα που ήθελα" τα έχασα" δεν είναι δίκαιον να το πληρώση δύο φορές. — Αι τελευταίαι αυτάι λέξεις άντι να παροτρύνουν την Κλεονίκην να έκτελέση το σχέδιόν της, άπεναντίας την άπεόχρουναν.

— Και αν πρόκειται να τα χρησιμοποίησουν οι δυστυχισμένοι, γιχ να ένδυσουν και να φάγουν ανθρωπινώτερα, αυτα τα τετρακόσια φράγκα, που θά μου περνευ ο πλούσιος άδαμαντοπώλης. . . — Εγώ ήμυρῶ να κάμω και χωρίς περιδέραιον άλλα κανείς βέβαια δεν έμυρῶ να κάμω χωρίς ψωμί. — Αλλά όταν θά τελειώσουν τα τετρακόσια φράγκα, τί θά κάμω ο τυφλός εις την κόρη του; Θά γυρίση πάλιν έδω ζητιανεύση. . . "Α, όχι! δεν θά υπάγω ετήν έκκλησίαν, να ρωτήσω που κάθεται. . . Θά δώσω εις βάρος του υποψίας, το πράγμα θά μαντευθῇ, και τότε έμυρῶ να ήνωρωποι να μή του κάμνουν πλέον κληροσύνην. . .

— Μά, κυρία μου, η καλωσύνη σας έχει όρια. Θά μας είπουν κουτές. — "Οχι, "Ανέττα μου" καλλίτερα να είπουν κουτή παρά σκληρή. — Μά, κυρία μου. — Σιωπή. "Ανέττα! Δεν θείλω να κάμω τίποτε.

Επιστρέψασα εις το Ξενοδοχείον, έν ώραϊοτέρων διαμερισμάτων του όποιου κατείχετο υπό της οικογενείας Ρινάλδην, η Κλεονίκη έμεινε σταθερά εις την άγκισίν της και δεν είπε τίποτε περι το πρώινόν άτυχήματός. "Αλλως τε το πράγμα τῇ ήτο εύκολον. — Αν και μακράν των "Αθηνών, ο κ. Ρινάλδης δεν παρημέλει τας τραπεζιτικές του υποθέσεις, και μέγα μέρος της μίας διήρχετο αναγινώσκων η γράφων ετολμάς και τηλεγραφήματα. Τας άλλας εξώδευε δια να διασκεδάξη την ματέρα του. Την επήγαγε εις τον περίκλειον, εις το θέατρον, εις τας συναναστρώσεις, και έπειδή αυτές μιν ήτο καλός χορός, η δὲ Κλεονίκη έν ώρα γάμου, έπαιτιζε να της εύρη γαμβρόν αντίστοιχόν της. Εξ όλων του ήρεσε νεαρός άξιον λόγου του Ναυτικού, όνομαζόμενος άρχιγιο Καλάλης, τον όποιον ο φίλος η πρόξενος τῷ είχε συστήση θερμώς.

— Σούτ! είπεν η νεαρά της κυρία,

Επειτα συνέχισα) ΠΕΓΓΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΧΘΕΣ, Κυριακή, — μου γράφει ο Μικρός "Αθηναίος, — έν ώ ήμουν με άλλους φίλους μου εις την Πλατείαν των "Ανακτόρων, όπου έπαίεν η μουσική, είδα μίαν άμυξαν, η οποία έσταμάτησεν εις την είσοδον. "Αμέσως έτρεξεν εις άνακτορικῆς θερμάων και ήνοιξε την θυρίδα της άμυζης, από την οποίαν κατέβησαν δύο κυρία γνωσταί μου και γνωσταί σου: Η μία ήτο η μητέρα του κ. Παπαδοπούλου, η σεβαστή Γιαγιά της Διαπλάσεως, της οποίας τσάκις έφίλησα το χέρι εις το Γραφείον σου η άλλη ήτο η ήγγονή της, η νυν Κ. Ξενοπούλου, την οποίαν έπίσης βλέπω κάποτε, όταν έρχομαι εις το Γραφείον σου.

"Ανέβησαν και αι δύο εις το Παλάτι, όπου έμειναν πολλήν ώριν, διότι εγώ μετά την μουσικήν έφυγα, και ακόμη δεν είχαν καταβῇ. Δεν μου λέγε, σε παρακαλώ, Διάπλάσις μου: τί έγύρευεν η σεβαστή Γιαγιά μας εις το παλάτι; Είμαι πολύ περίεργος να μάθω. — Εύχαρίστως, Μικρέ "Αθηναίε, θά λύσω την άπορίαν σου. Η σεβαστή μας Γιαγιά, μετά της ήγγονής της, είχε την τιμήν να γίνη δεκτή υπό της Α.Μ. της Βασιλίσσης. Έμειθεν η Βασιλίσσά μας, η τόσο διακρινόμενη δια την ευσεβείαν της, πόσον ευσεβής εις η Γιαγιά μας και πόσον εύλογως όμιλει δια τα θρησκευτικά, και έξέφρασε την έπαιθμην της να την γνωρίση. Προς του ο την προσέκαλεσε την π. Κυριακήν εις τας 11 1/2 π.μ. εις τα "Ανάκτορα, όπου η Κ. Παπαδοπούλου μετέβη μετά της ήγγονής της. Η Α. Μεγαλειότης τας έδέχθη και τας έκράτησε πλησίον της όρκετήν ώραν, συνομιλήσας με την γνωστήν της, την άγγελικήν αληθώς ευμένειαν και αγαθήτητα. Φαντάσσομαι τώρα πόσον εις εύτυχής και ένθουσιασμένη η Γιαγιά, που την ήλυσεν ο Θεός να ιδῇ, εις την δύσιν του βίου, την Βασιλίσσαν της και να συνομιλήση μαζί της. "Αλλά και εγώ άλλο τόσο έντυχής και υπέρφρωνος, διότι η Α. Μεγαλειότης ηνδύκησε να έκφρασῇ ευμένως περί του περιοδικού μας.

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 9ου ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ



επάνω. "Αλλ' οι φίλοι της Διαπλάσεως, οι όποιοι είναι ακόμη πονηρότεροι. . . προκειμένου περί Μαρκίων Εικώνων, έγύρισαν το φύλλο: άνάποδα, και με μεγάλην εύκολαν έστρώσαν το πουλί, όπως το βλέπετε και εις την απέναντι εικόνα. Κρίμα να μὴν εις ζωντανόν, να το ήψω και να τους το μοιράσω.

Την προηγούμενην εβδομάδα ένεκα του γάμου, δεν είχα καιρόν να κάμω "Αλληλογραφίαν. Τώρα είναι σωρευμένα εμπρός μου αι έπιστολαί δύο εβδομάδων, — το φοβερόν σωρό! — έννοείται δὲ ότι και καιρόν αν είχα ναπαντήσω σήμερον εις διας πάλιν δεν θά είχα τίπο. "Ωστε, παρακαλώ τους φίλους μου, να μη δυσχεραστήθουν αν θάπαντήσω μόνον εις τας σημαντικώτερας, η εις τας έπιστολάς εκείνων που μου γράφουν δια πρώτην φοράν και τούτο δια να έλθωμεν πάλιν εις την συνήθη μας τάξιν.

Ναί, Βασιλεῦ τῶν Ναυτῶν, έμυρῶς εξαίρετα να μεταρράξῃς ένα ποιήματα, αρ' ου έχης τόσον εύκολαν εις τον στίχον. Στέλεις μου αυτας τας μεταρράσεις, και αν εύρω κανέν κατάλληλον ποιήμα, ήμυρῶ να το δημοσιεύσω. Τα πρώτοτύπα σου εις ώραία, άλλα πολύ μελαγχολικά και άπαισιόδοξα. Ημείς έχομεν ανάγκην

από αισιοδοξίαν, από φαιδρότητα. Καλή κάπου-κάπου και η ριμή. και η μελαγχολία, άλλα να μη γίνεται κατάχρησις.

"Αλληλόπρῳσ. [ΕΕΕ] σε συνάδευσα ιδανικώς και έχάμαμεν μαζί την λαμπράν αυτήν έκδρομήν της Κυριακής, την οποίαν τόσον λαμπρῶς περιγράφεις. Εύγε!

Ο Μικρός Γυμνασιόπαις μου συνιστᾷ ένα πτωχόν παιδί από τας "Αθήνας, του όποιου ο μόνος πόθος είναι νααναγινώσκη τα φυλλάδιά μου. Θά κάμω μεγάλην εύεργεσίαν όποιος φίλος μου η όποιος Σύλλογος μου στείλῃ επτά δραχμάς, δια να το έγγραψω το καιμένο το πτωχόν παιδάκι.

Φιλοῦσε τοῦ Εδῆίνου [ΕΕΕ] και η έπιστολή σου και το ποιήμα ώραϊότατα. Να καταγίνεσαι, παιδί μου, και θά ευδοκιμήσης. "Α, εις μεγάλην η χαρά όταν βλέπω τους φίλους μου να επιδίδουν εις τα πνευματικά έργα!

Σημεία της "Αγίας Λαύρας (Κ. Γ. Σ.) δεικτόν τον νέον σου ψευδώνυμον, το όποιον είχε άλλοτε μια φίλη μου άποχωρήσασα. Εύχομαι να το τιμήσης.

Εαυθῇ Γαλαομιάτα, πολύ μ' εύχαρίστησε η ιδιόχειρος έπιστολή σου και είμαι κατενθουσιασμένη από την γνωριμίαν σου. Ο κ. Παπαδόπουλος σε παρακαλεί να προσφέρῃ τας προσήσεις του προς τον αδελφόν σου. "Ωστε λοιπόν εκ των "Αιολίων" του κ. Κουρτίδου, τους όποιους παρέστησαν οι μαθηταί του, είσεπράχθησαν 126 δραχμαί, αι όποιαί διετεθήσαν προς άγοράν στολών δια τους γυμνασιτικούς άγώνας; Τί καλά!

Να και μια έπιστολή εκ Σμύρνης άνώνυμος, από 9 μεγάλας πυκνογραμμένας σελίδας δια τα Εβραϊκά. "Οποιος την έγγραφεν, ως μίθη, ότι κατ' αρχήν ουδέποτε άπαντώ εις άνωνώμους έπιστολάς.

"Ανθοδέσμην Μαργαριτῶν (Π. Α.) αυτό το ψευδώνυμον σου εκλέγω προς αντικατάστασιν του παλαιού. Δοιπόν, κάμε γρήγορα να τελειώσης τας σπουδάς σου και να έλθῃς να ιδῇς τας "Αθήνας. Πολύ θά εύχαρισθῶ κ' εγώ να σε γνωρίσω προσωπικώς.

Θεωρῶ καθήκόν μου ναναγγείλω έδω το βιβλίον, το όποιον υπό το τίτλον "ΙΑΝΘΟΙ" θά εκδώσῃ ο κ. Βασιλείος Α. Ηλιόπουλος, και το όποιον θά περιλάβῃ τα πρωτόλεια του νεαρού του καλῶν. Ο νεαρός συγγραφεύς, του όποιου την συμπαθή μορφήν βλέπω επί της "Αγγελίας, είναι παλαιός συνδρομητής μου γνωστός υπό το ψευδώνυμον Γραβίτς. Δεν άμφισβάλω ότι τα πρωτόλεια του θά είναι πολύ εύλεπτα και τα συνιστῶ. Το βιβλίον τιμᾶται δρ 3, πληρωτέας μετά την έκδοσιν.

"Εγκρίνουσα τα ψευδώνυμα των, δέχομαι μετα χάρις εις την "Αλληλογραφίαν μου και εις τους Δαναωσιμούς μου τους νέους μου φίλους: Μυστηριώδη "Αγγάστον (Α. Η.) Κύμα τοῦ Δουράβεως (αυτό εξέλεξα εγώ) βέβαια δεν θά το είπω εις κανένα, συ πρόσεξε να το τηρήσης μυστικόν. "Αργιναύτην της Βάρκας (Η. Χ. Φ. αυτό ήτο το καλλίτερον.) Αϊθρίον Ουρανόν (Γ. Β.) και Εύθυμον Κόρην (Μ. Π. αυτό εξέλεξα.)

"Ασπασμοί, Πληροφορίαι: η Χαριτωμένη Κόρη χαιρετᾷ τον "Ηλιον της Αύρης και τον έρωτά πως έπέρασεν εις την πατρίδα του. — το Μαγαμένον Φύλλον πληροφορεῖ τον Εμίλιον ότι τάρχηά του είναι Β. Γ. Α. και ότι δαμένει έν Περαεῖ: — ο πρώην "Ερημίτης πληροφορεῖ την Αιωνόρην Αμύβην, ότι δεν υπάρχει πλέον ως "Ερημίτης. — η Άδρα της Κερκύρας άπάγεται την Περθίμον Κυνάργισσον, την οποίαν ένόησε, και ως τη στείλῃ γρήγορα Μ. Μυστική δια να μάθῃ ποία είναι. — η Λακην Μαργαρίτα περιμένει άνυπομώτως έπιστολήν από το Φωδρὴν Μίρδην και ζητεῖ το νέον του ψευδώνυμον. — η "Ανθυσα Νέσθης ζητεῖ τάρχηά της Παρισίας. — η Περθίμον Καρδία άνασπαζέται το

τα; — τὸ Ἀγριο-λούλουδον Ἀνδρὸν ζητεῖ ἀλλογραφίαν μετὰ τὴν Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου — ἡ Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν πληροφορεῖ τὸν Ἐξορίστον Ναπολέοντα ὅτι δὲν τὸν ἐμάντευσε καὶ τὸν ἐρωτᾷ ἂν τὴν γνωρίσῃ ζητεῖ δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν Ὁραίων Πριγκίπων καὶ τῶν Εὐελπίδων — ἡ Μικρὰ Χωριατοπούλα ἀσπάζεται τὴν Ποιμενίδα τοῦ Παραχαϊκοῦ καὶ τὴν Μικροῦλιν Πατρινίδα, ζητεῖ δὲ τὰ ἀρχαῖα τῆς Γουριάρας — τὸ Νεκτολούλουδον ἀσπάζεται τὴν Δίχρωμον Φοῦβιαν καὶ τὴν Εὐτυχὴ Θνητὴν — ἡ Κόρη τῶν Ἀλπεων ἀσπάζεται τὴν Γλυκυλάον Ἀηδόνα καὶ τὴν Δενδροστοιχίαν τῶν Ἀθηνῶν — ὁ Παρδάλος Γάτος ζητεῖ τὴν χιτὼν τῆς Ζωηρᾶς Φλοῦρος — ἡ Φιλόμουσος Νεάντις εὐχαριστεῖ τὴν Χλωρίδα τοῦ Ζεφύρου διὰ τὰ συλλυπητήρια, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μὴν τὸν ὀμῇ τῆς ζητεῖ δὲ ἀλληλογραφίαν μετὰ τὴν Ποιμενίδα τοῦ Πηλίου καὶ τὴν Γλυκεῖαν Καρδίαν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ανταλλάξουν: Λιώτης Σουλῶτης μετὰ τὴν Ἐλληνικὴν Ἐδασογ, Καταρομάλλων, Χιολῶν καὶ Ναυτοπούλων τῆς Ἀνδρῶν — ἡ Μέλλουσα Καλόγρη μετὰ τὸν Κεντρί, Ροβέρτον Γυϊσκάρον, Φάσμα τῆς Νυκτός, Διαφροσυνθεῖσαν Ἐλπίδα καὶ Ἐσπέρην Καρδίαν — τὸ Θαλάσσιον Κῆμα μετὰ τὴν Καταρομάλλων καὶ Ἀμυδρὰν Λάμψιν — ἡ Κωπηλάτις Κύθιον μετὰ τὴν Χιονοσκεπὴ Δίρην, Κορινθίαν Κῆμα καὶ Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου — ὁ Ἰππότης τοῦ Ἀστέρος μετὰ τὴν Γλυκεῖαν Καρδίαν καὶ Ναυτοπαιδα — ἡ Θαλάσσιοςπούλα μετὰ τοὺς Εὐελπίδας, Ταπεινὸν Ἴον καὶ Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου — τὸ Κόκκινον Καπέλι μετὰ τὸν Τιδὸν τῆς Νυκτός, Ἐλληνίδα τῶν Κανκασίων, Σπαρτιατοπούλου καὶ Κανκασίαν — ἡ Φωσφορίζουσα Θάλασσα μετὰ τὸν Παρόμυλον, Μῆλον τῆς Ζαγοράς, Ζιχ Ζάκ, Δημοσίαν Βόλον καὶ Ἀστρο Λαγονδάκι — τὸ Ἀνθος Μαῖου μετὰ τὸν Ἀγρὸν Μενεξεδάκι (μετὰ τὸν ὀμῇ του) Ἀσπροποταμίτην, Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου καὶ Καταρομάλλων (μετὰ τὸν ὀμῇ της) — ἡ Περθεσσα Καρδία μετὰ τὴν Ἀνακατοσύραν καὶ Ἀγγελοῦ τῆς Εὐτυχίας (διὰ νὰ ανταλλάξουν καὶ τὰ ὀνόματά των) — ἡ Ἀρθοῦσα Νέστις μετὰ τὴν Ροδοφωτισμένην Δύσιν, Φωτοδόλον Ἀστρον, Ἀφρόδεσαν, Λιχμυλάστον Χελιδόνα καὶ Ἀστρον τῆς Ἀγῆς — ἡ Χιακὴ Μαργαρίτα μετὰ τὴν Μικρὰν Ἰατρίσαν, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Κορινθιακὸν Κῆμα, Περιζήτητον καὶ Φασουλάνην — ἡ Αὔρα τῆς Κερκύρας μετὰ τὴν Σιδαν Ἀρσὴν, Θαλασσιὰν Λουλούδι καὶ Χρυσανθεμίδα (τὰς ὁποίας ἀσπάζεται) — ἡ Ἐλαία τῆς Λευκάδος μετὰ τὴν Πολύγυρην Νάξον, Πετρώδην Νάξον, Μέλλουσαν Καλόγρη καὶ Ἀνθος Ἀνθέων (μετὰ τὸν ὀμῇ των) — ἡ Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν μετὰ τοὺς Δικηγόρους τῆς Νεολαίας (διὰ νὰ μὴν καὶ τὸν ὀμῇ των) — ὁ Ἰππότης τοῦ Κόρακος μετὰ τὴν Ἀρεμοζάλην — τὸ Χρυσὸν Παράκι μετὰ τὴν Διαφροσυνθεῖσαν Ἐλπίδα, Θεραπειδίαν τῶν Μουσῶν, Μελισσαν καὶ Νοσταλγοῦσαν Ἐλληνίδα — ἡ Φαίδιμη μετὰ τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης, Φίλαγγλον Ἐλληνα καὶ Κεντρί — ἡ Ἀποικιατικὴ Βραδυὰ μετὰ τὴν Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν, Ἀρθοῦσαν Νέστιν, Γλυκὸν Ὀρεινόν, Προσφιλὴν Ἀνάμνησιν καὶ Λευκώπτερον Ἀγγελοῦ — τὸ Ἀγριο-λούλουδον Ἀνδρὸν μετὰ τὸν Ἀνθος Ἀνθέων, Ἰωνικὴν Ἀκτὴν, Πλησυχὰν Σελήνην καὶ Χιονοσκεπὴ Δίρην — ἡ Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου μετὰ τὴν Αὔραν τῆς Κερκύρας (μετὰ τὸν ὀμῇ της) — τὸ Μαγαμένον Φύλλον μετὰ τὸν Πατριδὸν Βαρκάρον, Ἴον τοῦ Ἀγροῦ, Ἀρχαίαν Σπάρτην, Ναυαρχίδα τοῦ Πόρου καὶ Εὐμαίον — ἡ Χλωρίδα τοῦ Ζεφύρου μετὰ τὴν Μαργαριτοφόρον, Ὁραῖον Πρίγκιπα, Εὐελπίδα, Βάδον Πάουελ καὶ Γλυκὸν Ζεφύρον — ὁ Ἐρμῆς μετὰ τὸν Πατριδὸν Βαρκάρον, Συριακὴν Ἀμαζόνα καὶ Ζιχ - Ζάκ — ἡ Κόρη τῶν Ἀλπεων μετὰ τὸν Πατριδὸν Βαρκάρον (μετὰ τὸν ὀμῇ του) — ἡ Παιδικὴ Χαρὰ μετὰ

τὴν Ποιμενίδα τοῦ Πηλίου καὶ Ἀκτινοβολοῦσαν Σελήνην.

Ἀπὸ ἑνὸς γλυκοῦ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλῃς πρὸς τοὺς φίλους της: Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου (εἰμπορεῖς νὰ τοὺς τὸ ὑπερθυμῇς σύ, διὰ μιᾶς Δημοσιεύσεως εἰς πληρωμὴν ὅλ' το καλλίτερον) Χλωρίδα τοῦ Ζεφύρου (σὲ συγχαίρω διὰ τὴν δικαιοσύνην Εἰκόνα ἀλλὰ δὲν τὴν δημοσιεύω, διότι δὲν ἔχω τόπον· ἀντασπάζομαι τὰς ἀδελφάς σου) Μαγαμένον Φύλλον (εὐχαριστῶ διὰ τὰς συστάσεις· παρήγγειλα νὰ σου κρατήσουν ἐν ἀντίτυπον, ἐξαιρετικῶς, ὥστε δύνασαι νὰ στείλῃς τὴν συνδρομήν) Καύκασον (ἔστειλα ἐκ δευτέρου καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν ἔχεις πλέον παζάπονον πολὺ ἐλυπητὴν διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀρνήσεώς μου, ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κάμω διαφορετικὰ) Αἶθρα τῆς Κερκύρας (ὅλοι σὲ ἀντασπάζονται καὶ πολὺ ἐπιθυμοῦν νὰ σ' ἔδωκαν καὶ σένα) Μαργαριτοφόρον, Χιακὴν Μαργαρίταν, Ἀρθοῦσαν Νέστιν, (ὥραϊστον τὸ χαρτί τῆς ἐπιστολῆς σου ἀλλὰ διατὶ γράφεις τόσον βίσις;) Ψεύτικον Τριανταφυλάκι, Ἀνθος Μαῖου (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου, ἀπαντῶ ναι) Ναυτοπούλων τῆς Ἀνδρῶν, Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου (ἦθελαν νὰ ἀπαντήσω ἐκτενέως καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν σου, ἀλλὰ ποῦ τόπος σήμερα!... σ' εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὰ νέκ' ἐσπαθώματα) Παραδείσιον Πτηνὸν (ἔ καὶ νὰ ἦτον ὁ Ὁθέλλος φαντάζου τὴν χαρὰν μας!) Ἀγριο-λούλουδον Ἀνδρῶν, Ἀποικιατικὴν Βραδυὰν (νὰ μὴν ἀρνεῖσαι εἰς τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα, διότι καὶ τὰ περιττά, εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, εἶνε ἀναγκαῖα· γράφω μου λιποὺν ὅτι θέλεις, καὶ ἔννοια σου, δὲν μ' ἐνοχλεῖ) Φαίδιμη (ἔστειλα) Παρδάλον Γάτον, Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν (καλῶς ἦλθες) Σκληρὸν Βράχον (εὐγε καὶ διὰ τὰς δύο προσφοράς) Μικροτάρον (φιλήτῃ μόν καὶ τὰ ἀδελφάκια· δι' ἐκεῖνο ποῦ μ' ἐρωτᾷς, δὲν ἔχω καιρὸν νὰ σου ἀπαντήσω, διότι ἔπρεπε νὰ ψάξω πολὺ) Ἀρθύλλιον τῆς Ἐρήμου (ἔστειλα· ἀναμένω) Ἰππότην τοῦ Κόρακος, Κεραμιδογότον (ἔστειλα ὅλ' σου ξαναδοσιεύω· ἔχε ὑπομονήν) Ἐλαίαν τῆς Λευκάδος (ἔστειλα) διὰ τὸ ζήτημα τῆς μεταβολῆς τῶν ἐρωτήσεων εἰς τὰ Μ. Μυστικὰ, εἶπα καὶ ἄλλοτε ὅτι δὲν γίνεται, διότι ἡ ποικιλία δὲν ἔγκειται εἰς τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ εἰς τὰς ἀπαντήσεις) Κόντε Ραπανακὴν (ἔστειλα· πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ πλήρης φιλοπατρίας ἐπιστολή σου) Ἰτέαν (πολὺ εὐχαριστῶς, μὰ πολὺ εὐχριστῶς, ὅλ' τὰναγνώσω καὶ ὅλ' σου εἶπω τὴν γνώμην μου· ὥστε περιμένω) Μικρὰν Χωριατοπούλαν ([Ε] διὰ τὴν ὥραϊν ἐπιστολήν τοῦ Πάσχα) Ναβαζζάρην (ἔχει καλῶς· ἡ Αὔρα τῆς Κερκύρας, φαίνεται, δὲν ἐγνωρίζετο· ἡλλαῖες ψευδώνυμοι) Γουριάραν ([Ε] διὰ τὴν ὥραϊν ἐπιστολήν· λυσόχαρτον ἔστειλα· ἡ ἀνεψιὸς σου δὲν ἐνεργήσῃ ἀκόμη) Ἐρμῆν, (ὅχι· τὸ ψευδώνυμο, Καρηρεῦς δὲ ἔχει ἄλλος) Φάσμα τῆς Νυκτός (περιττὸν! σὲ εἶχα καταλάβῃ, καλῶς· τὸ εἶδες; [ΕΕ] διὰ τὴν ὥραϊν ἐπιστολήν) Παγκόσμιον Ἐκθεσιν (ἀδύνατον νὰ σου εἶπω ἀπὸ τώρα, διότι οὕτε ἐγὼ δὲν τὸ εἶδ' ἔτι ἀκόμη) Νεκτολούλουδον (εἰσελθὲ 10 ἀδελφὰ καὶ 4 ἀδελφοί; νὰ ζήσετε, παιδιὰ μου! σὲ εἶδ' ἔτι καὶ τὴν οἰκογένειάν τοῦ Ἀναβία· τὰ Π. Πνεύματα χαριτωμένα) Κόρη τῶν Ἀλπεων (ἔννοια σου, καὶ ποτὲ δὲν ἀμφίβαλα διὰ τὰς λαμπράς σου διαθέσεις· χαίρω διὰ τὴν λαμπρὰν γωριμίαν ποῦ ἔκαμες) Παιδικὴν Χαρὰν (σ' εὐχαριστῶ πολὺ εἰς τὰς τόσον ἐθουσιώδεις ἐκφράσεις) Μελοδικὴν Φωνήν, Ρομαντικὴν Καρδίαν (σὲ εἶχα συλλυπητῇ τότε καὶ ἐγὼ, μόλις ἔμαθ' τὸ δυστύχημα· ἔχεις δικαίον, ἡ ἀπώλεια μεγίστη, ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶνε εὐσπλαχνικὸς καὶ ὅλ' σ' ἐκ παρατήρησιν) Κωνσταντίνον Ρεπετοῦν (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ· εἶδες ἡ καμμένη ἡ γιγίχ σου; πόσον πρέπει νὰ τὴν ἀγαπᾷς!) Τριανταφυλάκιον κτλ κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 21 Ἀπριλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεχταὶ μέχρι τῆς 5 Ἰουνίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδω νὰ γράμμαι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Ἰατρικῇ μας εἰς φακίλλους, ὅν ἵκαστος παρὶν 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

168. Λεξιγριφος.

Θεοὶ εἶνε τὸ πρῶτό μου, ξέρεις τὸ δευτέρό μου. Κ' ἔπεσα ἐνδόξως μὴ φορὰ, ἐπὶ τὴν μέση στενοῦ [δρόμου].

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Παιταγοῦ.

169. Στοιχειόγριφος.

Ζῶντι κόπτω τὸν λαῖμον καὶ τὸ κεφάλι. Καὶ ἀμέσως μία νῆσος ξεπροβάλλει.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σεντενιμίνου Σινωπίου.

170. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε Ε καὶ βάλε Ο
Καὶ ὅλ' ἔδω εἰς τὸ λεπτό,
Ἀπὸ δένδρον ὑψηλόν,
Βασίλειά πολὺ καλόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνδρῶν τοῦ Ζαππεῖου.

171. Αναγραμματισμός.

Ὅπως ἔχω ἂν μάφισης
Εἶμαι ἥρως ἐκστρατείας,
Ἄν με ἀναγραμματίσης
Διάδασε τὰς Προφητείας.

172. Παραλληλόγραμματον.

Τ	★	★	★	Σ	Νάντικατασταθῶν
Χ	★	★	★	Σ	οἱ ἀστερίσκοι διὰ
Δ	★	★	★	Σ	γραμμάτων οὕτως
Λ	★	★	★	Σ	ὥστε νὰ ἀναγινώ-
Ν	★	★	★	Σ	σκωνται ἐν ὅλῳ δώ-
					δεκα λέξεις, ἥτοι

πέντε ὀριζοντίως καὶ ἑπτὰ καθέτως.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Αἰσθηματος.

173-174. Ἀστεῖα Παροράματα.

1. — Ὁ Δὴ εἶνε τροχὸς δῶν μας.
2. — Τὸ μόριον μέλας εἶνε φιλικὸν φαινόμενον.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀναστάσιου Ρόδου.

175. Μαγικὴ Εἰκόνα.

Μεταξὺ τῶν δύο ἀξιωματικῶν ἡ μονομαχία ἀπεφασίσθη. Οἱ ἀντίπαλοι ἀπέρχονται εἰς τὸ πεδὸν τῆς τιμῆς. Ἡ μήτηρ τοῦ ἐνός, καὶ ἡ συγγινὴ τοῦ ἑτέρου, τὸν ἐναγκαλίζονται καὶ τῶν λέγει: «Ἄν, Ἀνδρέα μου, γυρίσης ζωντανός, θὰ ἀφῶ ἕνα κερί ἐπὶ τὴν Μεγαλόχαρην! »

Εἰμπορεῖτε νὰ ἐξαγάγετε ἀπὸ αὐτὰ ποῖα ἦτο ἡ αἰτία τῆς μονομαχίας;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Ναπολέοντος.

176. Τριπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τάριχά γραμμάματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὸν μαθεῖς τὰ δευτέρω πτηνοῦ, τὰ τρίτα Μούσης.

1, Μέγας βασιλεὺς. 2, Ἀρετὴ. 3, Ἡμίθεος.

4, Ἀνεμος. 5, Ποταμός.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐρμού Νίκου.

177. Γρίφος.

ἡ Μ	τόμον	τόμον
Λ	Ι	ΝΕ
τόμον	τόμον	τόμον
τόμον	τόμον	τόμον

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Λαοποινίτου.

Τέλος τοῦ 68ου Διαγωνισμοῦ.
Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἄρχεται νέος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 11.

106. Ἀμαρούσιον (ἄμα, ροῦς, ἴον.) — 107. Μακεδονία (μά, κέ, δὲ, νῆ, α.) — 108. Ἀρκαρία. — 109. Ρήνος-Ρίνη.

110. Κ Π Υ Ρ δρᾶ, Σαύρα, Ἀνδρῶς, Νέος, Ἰ Θ Ω Μ Η δος, Δρῶς, Ρόδον, Οὐδὲν. — 111. ΑΥΞΑΝΔΡΟΣ (ἄ, υῖ, ξ, α, ν, δ, ρ, ο, ς) — 112. 113. 1. Ἡ σα (σῶ, ἦτα) 2. Πλύνω (πλύνω, σ) — 114. Πινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τὴν Ρ, σχηματίζεται ἡ ἀκροστιχίς: ΑΡΤΑ (Ἀρτοῦς, Ταῦρος, Ἀρτα.) — 115. Φίλους μὴ κτῶ. — 116. Ὁ Ὀδυσσεὺς ὑπῆρξε πολὺ καὶ πολὺ μῆρις.